

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX POLUMJESEČNIK BROJ 13
1. SRPANJ
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

Izbor Kralja	161
„Mali u vlastitim očima”	161
Naznačen je Božji izbor Savla	162
Grijech Nezahvalnosti	164
Božja ljubav prema njima nije ugašena	166
„Ne dao Bog da sagriješim protiv Gospodina”	167
Gospodin je učinio velike stvari za nas	167
„Učinila je što je mogla” – (pjesma)	169

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

IZBOR KRALJA

– 1. SAM. 10:1-27 12 SRPNJA –

Ključni tekst: – „Tko vlada ljudima mora biti pravedan, vladajući u strahu Božjem.” – 2. Sam. 23:3

SAMUEL je obavijestio Izrael da je Bog prihvatio njihov zahtjev za promjenom oblika njihove vlade; da bi mogli imati kralja kao i narodi oko njih. Ova lekcija detaljno opisuje proces kojim je naznačen Božji odabir kralja. Gledano sa stajališta vjere, ono sadrži pouke za nas svakodnevno, ukazujući na to kako božanski nadzor uzima u obzir ljudski razum i djeluje u skladu s njim.

Dobrostojeći zemljoradnik po imenu Kiš, koji je živio nedaleko od današnjeg Jeruzalema, imao je sina po imenu Šaul; visok, muževan, psihički uravnotežen, ali ne posebno religiozan. Ovaj sin je bio Božji izbor za izraelskog kralja. U provođenju božanskog programa, izgubljeno je krdo magaraca, pod Saulovim nadzorom, i, nakon što ih je uzalud tražio, on ga je konačno nagovorio da se posavjetuje s Božjim prorokom, Samuelom, koji je živio nedaleko. Možemo vidjeti kako bi ova lekcija sama po sebi bila od pomoći mladom čovjeku – usmjeravajući njegovu misao na činjenicu da su Bogu sve stvari poznate i da je prorok bio Božji posebni predstavnik. Samuelova sposobnost da pronađe magarce dala je Šaulu veću vjeru u njega kao Božjeg čovjeka i u poruku koju mu je dao, kada je kasnije prorok rekao Šaulu da je on Božji izbor za kralja nad Izraelom, i izlio na njega ulje pomazavši ga u tu službu. Nedvojbeno je bilo u skladu s prorokovim savjetom da je Šaul držao tajnu o svom pomazanju i nastavio sa svojim poslom sve dok ga Gospodnja providnost ne obznani Izraelu kao božanski izabranog kralja.

Saul je bio prikladan za službu u raznim aspektima. Prvo, on je pripadao malom plemenu Benjamina, čije je područje ležalo između onog dvaju glavnih plemena, Jude i Efrajima; on bi, prema tome, bio vjerojatniji da će imati simpatije i suradnju ljudi iz najutjecajnijih plemena, za koje je vjerojatnije da će imati osjećaje protivljenja i ljubomore prema bilo kojem čovjeku iz važnog plemena. Čitamo da je stajao glavom i ramenima iznad svojih drugova, a naslućuje se da je bio prilično mišićav. U stara vremena, kada je fizička sila imala toliko veze s vojnom borbom, lako možemo vidjeti da je takav tip čovjeka snažno privlačio osjećaje ljudi.

Različite lekcije iz Svetog pisma prenose nam misao da Božje predznanje ima mnogo veze s mnogim stvarima koje se ljudima mogu činiti slučajnim. Tako je, na primjer, sa Savlom iz Tarza, koji je postao apostol Pavao. Sveto pismo nas obavještava da ga je Bog izabrao da bude posebna posuda, ili sluga, od majčine utrobe, što implicira božanski nadzor nad prenatalnim uvjetima, koji su utjecali na opći kalibar i ravnotežu njegova uma i tijela. Mislimo da nije nerazumno pretpostaviti slično u odnosu na kralja Šaula; da su njegov plemeniti stas i tjelesna građa mogli biti rezultat

božanskog predodređivanja. Međutim, ovo božansko predodređivanje i interpozicija nisu utjecali na slobodu izbora nijednog od ovih ljudi, istog imena i istog plemena i rođenih u razmaku više od tisuću godina. Uz povoljne uvjete u oba slučaja, slobodna volja, slobodno moralno opredjeljivanje nije bilo sputano; kao što je, na primjer, kralj Saul, kasnije u životu, izabrao zao put i Gospodin ga nije spriječio da njime krene; dok je Savle iz Tarza, kada mu je pokazan pravi put, očitovao svoju odanost srca na nevjerojatan način. Potonji, međutim, navodi da bi unatoč blagoslovu koji mu je dodijeljen od majčine utrobe i časti koja mu je kasnije pripala kao apostolu, on ipak mogao, odbacivanjem Gospodina, postati otpadnik što se tiče udjela u nadolazećem Kraljevstvu.

Još jedna sugestija koja bi se mogla svidjeti svim Gospodinovim ljudima je da, iako su Gospodinu poznata sva njegova djela od postanka svijeta, ona nama nisu poznata, i stoga bismo svi trebali poštovati Gospodina i prepoznati njegov nadzor nad poslovima njegovog posvećenog naroda; posebno trebaju biti u potrazi za božanskim providnostima i biti brzi da ih slijede. Stalno je iskušenje promatrati stvari sa svjetovnog stajališta i zaključiti da je naša sudbina u potpunosti u našim rukama i zaboraviti božansku providnost u našim poslovima. Svakim bi se danom ova lekcija trebala sve dublje utisnuti u nas. Sa svakom godinom kršćanskog iskustva trebali bismo naučiti sagledavati činjenice i okolnosti života sa stajališta vjere, nastojeći uočiti volju Gospodnju koja se tiče nas u malim i velikim stvarima. Istina, Gospodin sada ne bira između svojih svetaca kralja za Izrael, ali on odabire Tijelo Velikog Kralja, Mesije, čija je Glava Gospodin Isus Krist i čiji su članovi „više nego pobjednici” ovog Evandeoskog doba.

„MALI U VLASTITIM OČIMA”

Iako je Savao bio visok i atletski građen, divan čovjek na svoj način, uz to je bio skroman, kao što je Gospodin posvjedočio: „Bio si malen u svojim očima.” (1. Sam. 15:17.) Ovo je još jedna karakteristika koja pripada onima koje Gospodin sada izabire da budu Božji kraljevi i svećenici pod njihovim Gospodinom u Mileniju. Moraju stvarno biti viši od svojih drugova u pogledu karaktera kao Nova stvorenja, čak i ako ne prema tijelu; ali moraju biti skromni, „mali u svojim očima”. Moraju shvatiti da nisu dostojni takve časti, da je to samo Božja milost, i da čast koja im je tako dodijeljena nije samo za njih same, već da ih Gospodin može koristiti u vezi s blagoslovom koji je namjerava dati čovječanstvu u i kroz Kraljevstvo svoga dragog Sina.

Glede Šaulovog putovanja kući čitamo: „I kad je okrenuo leđa da ode od Samuela, Bog mu je dao drugo srce, i Duh Gospodnji siđe na njega.” (1. Sam 10:9,10.) Redak 6 izjavljuje da je on „bio pretvoren u drugog čovjeka.” Odmah se pridružio jednoj od proročkih škola, koje je Samuel osnovao, kroz koje se moglo postići bolje obrazovanje Izraela, posebno u pogledu vjerskih istina i utjecaja. Možda smo u nedoumici što se točno misli pod ovom izjavom o Savlovoj promjeni, ali ne možemo sumnjati da to ne bi značilo da je Božji Sveti Duh došao na njega kao što je došao na Crkvu na Pedeseticu i kao što je sa svima posvećenima od tog vremena do danas; zato što je ovaj pentekostni blagoslov pečat sinovstva i daje prosvjetljenje uma u pogledu dubokih stvari Božje Riječi i plana, kakvo nije bilo darovano nikome prethodno pomazanju našeg Gospodina Duhom. U pogledu ovog pentekostalnog pečačenja, obaviješteni smo da Sveti Duh još nije bio dan, čak ni učenicima, jer Isus još nije bio proslavljen. Sve do Isusovog proslavljenja nije bio poslan Sveti Duh, jer je kazna za grijeh bila na rasi nitko nije mogao biti u potpunosti prihvaćen od Boga do začeca Svetim Duhom u nebesku prirodu sve dok otkupnina za grešnike nije plaćena žrtvom našeg Gospodina.

Duh Božji na Šaulu bio je više fizički u svojoj manifestaciji, kontrolirajući njegove riječi i djela, umjesto da prosvjetljuje njegov um u pogledu dubokih Božjih stvari. To je vrijedilo za sve proroke koji su govorili i pisali potaknuti Svetim Duhom, ali koji nisu u potpunosti razumjeli ono što su govorili. – 1. Pet. 1:10; 2 Pet. 1:21.

Savlovo iskustvo dalo mu je praktičnu demonstraciju božanske moći izvan njega, i stoga je imao tendenciju da usredotoči svoj um na trijeznije stvari u životu i Božji odnos prema njima. Rezultat je bio da je, vrativši se svojim dužnostima zemljoradnika, nakon toga bio promijenjen čovjek, ili je imao novo srce, novi smisao. Iskustva kroz koja je prošao odvela su njegov um u nove kanale, nove ambicije. Životni sportovi u kojima je prije provodio dosta vremena sada su bili nedostojni njegove pozornosti, jer je bio uzdignut na višu razinu i imao je um pun nagađanja i odluka o Kraljevstvu; pitajući se, možda, kako bi Gospodin doveo do toga da netko tako opskuran poput njega dođe na mjesto takve političke istaknutosti u naciji.

Slično možemo sugerirati da oni koji vjeruju Božjoj poruci i prihvate pomazanje Duha Svetoga, prikazano uljem izlivenim na Savla, također pronalaze nove ciljeve, nove poticaje, nove nade, nove želje, te su također spremni pridružiti se školi proroka, da se druže s onima koji proučavaju božansku Riječ i volju. I slično su ovi u svim životnim poslovima promijenjeni ljudi. Ali ne i slično, jer je promjena u njima mnogo veća i drugačije vrste, kao što smo već nagovijestili. Sveto pismo nam objašnjava da se Gospodinov narod, koji je sada odabran

za sunasljednike u njegovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu, promijenio na izvanredan način. Sve im stvari postaju nove, i stvari koje su nekada voljeli sada mrze, i stvari koje su nekada mrzili sada vole. Njihove su ambicije previsoke da bi dopustile gubljenje vremena i energije na životne ludosti koje zaokupljaju pozornost svjetovnjaka. Misli o Kraljevstvu ispunjavaju njihova srca i oni uče kako bi svoj poziv i svoj izbor učinili sigurnima, zahtijevajući njihovo vrijeme i pažnju do te mjere da su prethodna zadovoljstva mrtva i nezadovoljavajuća u usporedbi.

BOŽJI IZBOR ŠAULA NAZNAČEN

Kad čitamo da je Samuel sazvao sav narod u Mispi, trebali bismo shvatiti da to znači da je prema njihovoj nacionalnoj organizaciji sav narod bio zastupljen, ne samo kao dvanaest plemena, već osobama koje su predstavljale različita plemena proporcionalno broju osoba u plemenu. Pravilne osobe koje će predstavljati plemena, kako smo obaviješteni, izabrane su ždrijebom; ali bez obzira na to kako, sva su plemena bila zastupljena i nije se očekivalo da svi ljudi idu u Mispu.

U pravo vrijeme prorok Samuel je istupio i iznova objasnio narodu da nisu mudro postupili tražeći kralja umjesto da nastave s Gospodinovim uređenjem, ali da im je Gospodin voljan dati iskustvo u skladu s onim što su više preferirali, i da su se sada okupili kako bi utvrdili od Gospodina tko bi od vojske Izraelove trebao zauzeti važan položaj kralja. U skladu s tim, prvo su upitali Gospodina u vezi s plemenom u kojem je bila osoba po njegovom izboru. Ispitivanje dvanaest štapova, koji predstavljaju dvanaest plemena, dalo je odgovor da bi očekivani štap trebao biti iz plemena Benjamina. Slijedi ispitivanje različitih obitelji odabranog plemena, i pored toga koji član odabrane obitelji, izbor koji pada na Šaula, Kišova sina, kao što je Samuel već znao da hoće, i kao što je Šaul također znao zbog Samuelove riječi i ulja za pomazanje. Tako je Gospodin postupao s umovima ljudi kako bi im pokazao svoj izbor i poučio ih da traže božansko vodstvo u svojim različitim interesima.

Ovdje postoji pouka za Gospodinov narod u pogledu izbora starješina i đakona u različitim ekklesijama. Svaki od posvećenih trebao bi priznati da obavljajući svoju ulogu u izboru treba samo djelovati kao Gospodnji zastupnik i da se Gospodnja volja treba vršiti u potpunosti, potpuno. Osobne preferencije treba zanemariti, vršenje utjecaja na druge i pokušaj utjecaja na umove onih koji bi glasovali trebali bi biti samo u skladu s biblijskim linijama u pogledu karaktera, i ništa se ne bi trebalo činiti iz taštine ili isprazne slave, već sve na slavu Božju. Zemaljski odnosi ne bi trebali imati utjecaja na ovo pitanje, budući da bi njegov narod trebao govoriti kao Božje objave, priznajući da je stvar u njihovim rukama da se o njoj odlučuje prema uputama svete Riječi i Duha.

Zapis pokazuje da je, kad je objavljeno da će Šaul, Kišov sin, postati kralj, došlo do opće potrage i nitko nije znao gdje se on nalazi. Upit Gospodnji otkrio je činjenicu da je on bio skriven među stvarima, prtljagom ovih plemena. Saulova skromnost je hvalevrijedna. Znao je da će on biti izbor u ovoj prilici, jer je to Gospodin nagovijestio svojim pomazanjem, ali se skromno povukao. Toliko skromnosti srca, iako drugačije izražene, treba pronaći među svim dragim ljudima Gospodinovim, osobito među onima koji su izabrani služiti stadi Gospodnjemu u bilo kojem svojstvu. Čovjek bi se trebao skrivati, a ne težiti položaju službe, koliko god on cijenio čast da bude sluga Gospodina i njegova stada.

Savlovu skromnost dodatno dokazuje činjenica da nakon što je izabran nije preuzeo diktatorski duh i autoritet, već je razumno, ispravno otišao na vlastitu farmu da se brine za njezine interese sve dok Gospodin ne pokaže neki napredak s njegove strane – dok ga Gospodin ne blagoslovi kraljevstvom. I kod nas je tako; trebamo činiti kako nam Apostol govori: „Neka svatko ostane u istom pozivu u kojem je pozvan,” ne nužno zauvijek, ali sve dok Gospodinova providnost ne otvori vrata i pozove ga u službu za Gospodina. i njegov narod. Ako je stvar uopće od Gospodina, on će dati priliku i mudrost da se to ispravno iskoristi. Ako nije od Gospodina, bolje bi bilo da se nikada ne započne ni na jednom stupnju.

„ČIJA JE SRCA BOG DOTAKNUO”

Redak 26 nam govori da je skupina ljudi pratila Saula do njegove kuće – ljudi čija je srca Bog dotakao. A s druge strane, sljedeći redak nam govori da je bilo drugih „Belialovih sinova,” koji su ga prezirali, nisu mu donijeli poklon, nego su rekli: „Kako će nas ovaj čovjek spasiti?” Očito je potonja klasa bila brojnija od grupe koja je pratila Saula. Cijeli nas izvještaj podsjeća na našeg Gospodina nakon njegova pomazanja, kada je grupa ljudi bila privučena k njemu, „Oni čija je srca Bog dotakao.” Ovi su postali njegovi učenici i sljedbenici, a Apostol nam kaže da ih je bilo oko pet stotina. Bilo je nekih Belialovih sinova koji su se suprotstavljali Isusu, o kojima nam prorok govori govoreći: „Sakrili smo, takoreći, svoja lica od njega; nije bilo ljepote da bismo ga željeli.” Zapravo su rekli: „Kako nas ovaj čovjek može spasiti?” Po njihovoj procjeni u njemu nije bilo ničeg poželjnog.

Ista stvar vrijedi za Gospodinov narod i djelo od tada, a posebno za one koji zauzimaju bilo koje istaknuto mjesto u njegovoj službi. Neki odobravaju Božje postupke, prepoznajući njegovu providnost i djeluju u skladu sa svojom vjerom. To su oni čija je srca Bog dotaknuo. Božje upute i dodiri u sadašnje vrijeme su uglavnom kroz istinu, „Tvoja Riječ je istina;” „Posveti ih svojom istinom.” Posvećeni traže Gospodinovo vodstvo

i pomaže im se u njegovom raspoznavanju. S druge strane, kao što je bilo u Šaulovo vrijeme i u vrijeme našega Gospodina, tako je bilo i od tada, Belialovih sinova, svadljivih, nevoljnih da budu vođeni Gospodnjim providnostima i riječima njegova proroka. Ni ti sinovi svađe nisu uvijek razuzdani; kao što su, na primjer, u vrijeme našega Gospodina uključivali su pismoznance, farizeje i učitelje zakona, koji su bili potaknuti, kako nam je rečeno, zavišću i ljubomorom; te sotonske osobine koje toliko muče cijelu ljudsku obitelj. Pouka nam je da nikada ne zaboravimo Gospodina u našim osobnim poslovima, a posebno u poslovima njegova Kraljevstva. A prepoznavanje ovoga trebalo bi nas učiniti vrlo pažljivim u pogledu svakog koraka koji poduzimamo „da se i sami ne nađemo u ratu protiv Boga!” – Djela 5:39.

PROMPTNO KORIŠTENJE MOGUĆNOSTI

U Božjoj providnosti Savlu se ukazala prilika, a njegova hitrost da ju je iskoristio privoljela ga je u srcu većine ljudi. Neprijatelji, Moapci, napali su grad Jabeš i svladali ga. Zatim su poslali poruku ljudima nudeći im poštediti živote, ali pod uvjetom da im se iskopaju oči. Saul je odmah poslao poruku svim plemenima da priteknu u pomoć svojoj braći, te je s tako okupljenim novacima otjerao neprijatelja i izbavio ljude. Ne izvlačimo li ilustraciju iz ovoga također u pogledu onih koje je Gospodin pomazao Duhom Svetim, s ciljem da postanu konačni subaštinci s Isusom u Kraljevstvu. Nakon što smo bili pomazani Duhom, trebali bismo očekivati neku priliku za božansku službu, i trebali bismo paziti na istu, čak i dok, kao što nas apostol potiče, ostajemo u istom pozivu u kojem smo pozvani. Također znamo za neprijatelja koji je oslijepio neke od Gospodinovih ljudi i koji drugima prijeti sljepilom. Okolnost bi nam trebala postati poziv, i trebali bismo ići naprijed u ime i snazi Gospodnjoj, i uz svu pomoć nad kojom možemo komandovati u skladu s njegovim aranžmanom za izbavljenje naše braće iz moći zasljepljujućih sila. Tko god vidi takvu priliku i ne uspije je iskoristiti, daje dokaz da nije u ispravnom stanju srca za jednog od kraljevskog svećenstva; treba više ljubavi prema Bogu i prema svom narodu.

PRIMJENA NAŠEG KLJUČNOG TEKSTA

Nakon što je Saul označen kao kralj, prorok „Samuel je rekao narodu način na koji vlada kraljevstvo, i zapisao ga u knjigu, i stavio pred Gospodina” – vjerojatno u Kovčegu. Knjiga je vjerojatno iznijela prava i prerogative kralja te prava i dužnosti naroda s ciljem da svatko prizna odgovornost. Ipak, ovo je bila samo izjava o tome kako stvari trebaju biti; i, zapravo, nalazimo da niti Šaulovo kraljevstvo niti bilo koje drugo kraljevstvo nije bilo slobodno od nesavršenosti. Bog je, međutim, u svojoj knjizi, Bibliji, pred nas postavio zakone svog

kraljevstva, zakone koji će biti na snazi kada se uspostavi Milenijsko kraljevstvo i koji će, kada se ispravno provedu, blagosloviti sve obitelji na zemlji, poučavajući ih i uzdižući ih.

Naš ključni tekst je u skladu s ovom mišlju, izjavljujući da „onaj koji vlada ljudima mora biti pravedan, vladajući u strahu Božjem.” Ovo je značenje Gospodinovog pažljivog odabira i poučavanja, te discipliniranja i prosuđivanja i dokazivanja njegovih ljudi koje on sada poziva na položaj u Milenijskom kraljevstvu. Oni moraju pravedno suditi i moraju vladati u strahu Gospodnjem, i nitko neće biti odabran ili izabran tko je drugačije naravi. Gospodin to jasno stavlja do znanja kada nam preko apostola govori da svi ovi koji će imati udjela u Kraljevstvu moraju biti kopije Božjeg dragog Sina. – Rim. 8:29 ; Kol 1:13.

Međutim, dok će pravda biti pravilo Kraljevstva, to nije pravilo onih koji su pod uputama i pripremama za Kraljevstvo. Pravda nije Gospodnje pravilo za njegov narod u sadašnje vrijeme kada su oni sami slabi i nesavršeni i kada bi njihova prosudba drugih također

nužno bila nesavršena. Stoga nam govori da „Nikoga ne sudite prije vremena.” Doći će vrijeme kada ćemo suditi svijetu (1. Korinćanima 6:2), ali ćemo do tog vremena biti kvalificirani našom slavnom promjenom Prvog uskrsnuća, koja će nas učiniti sličnima našem dragom Otkupitelju i Gospodinu. S druge strane, moramo zapamtiti da je snaga ovog teksta Svetog pisma da ne smijemo osuđivati u sadašnje vrijeme; umjesto da nastojimo izvršiti presudu nad drugima, možemo nastojati izvršiti je nad sobom; ali prema drugima moramo iskazivati ljubav, simpatiju, suosjećanje. Ovo je jedna od velikih lekcija koju treba naučiti i tko god je ne uspije naučiti, neće uspjeti ući u Kraljevstvo. Tko god nauči ovu lekciju može shvatiti da će mu biti oprosteno u onoj mjeri u kojoj on sam oprašta, jer, „Ako ne oprostite svatko od srca svome bratu njegove prijestupe”, „Ni vaš Otac neće oprostiti vama vaše prijestupe.” Kao što svaku doktrinu dokazujemo probnim kamenom otkupnine, tako naučimo svaku riječ, djelo i misao provjeravati probnim kamenom ljubavi. Sve što nije od ljubavi je grijeh; pokazati će se štetnim za nas same, a možda i za druge.

GRIJEH NEZAHVALNOSTI

– 1 SAM. 12:1-25 – 19 SRPNJA –

Ključni tekst: – „Samo se bojte Gospodina i služite mu u istini svim svojim srcem; jer razmislite kako je velike stvari učinio za vas.”

NAKON što je Savao bio propisno pomazan, prihvaćen i postavljen na dužnost, došlo je vrijeme za njegovu krunidbu. To je potpuno u skladu s običajima današnjeg vremena. Sadašnji kralj Engleske nije okrunjen gotovo godinu dana nakon što je preuzeo dužnost. Privremeni period je dao vremena za razvoj poštovanja prema njihovom kralju od strane naroda zbog njegove brze akcije i dobrog uspjeha u rješavanju situacije u Jabešu, o čemu smo govorili u našoj posljednjoj lekciji. Narod se puno više radovao krunidbi svoga kralja nego što bi to učinio odmah nakon njegovog izbora pod božanskim vodstvom. Ako provedemo ovu misao i njezinu primjenu na Krista, pouka bi bila da će utjecaj Crkve u sadašnje vrijeme pod božanskim pomazanjem i prije krunidbe, nakon prvog priznanja, imati koristan utjecaj na svijet. Čovječanstvo će tada otkriti da bi protivnikovi zasljepljujući utjecaji na njih bili još veći, još pogubniji, da nije bilo intervencije Kraljevskog svećenstva, koje je položilo svoje živote u službi istine pod vodstvom svoje Glave.

Što se tiče stava svijeta prema novom Mesijinom Kraljevstvu kada bude uspostavljeno, sjećamo se izjave u Svetom Pismu: „I mnoge će nacije doći i reći: „Hajde, uzadimo na goru GOSPODNJU, u Dom Boga Jakovljeva! On će nas poučiti svojim putevima, i hodit ćemo stazama njegovim. Jer će Zakon sa Siona izaći, riječ GOSPODNJA iz Jeruzalema.” „Želja svih naroda doći će.” (Mihej 4:2; Hag. 2:7.) Svi narodi su željeli

upravo blagoslov koji im je Bog spremio tijekom Milenija; ali su ih neprijatelji istine i pravednosti prevarili, stavlajući svjetlo za tamu i tamu za svjetlo. Kad jednom jasno vide iz mraka, učinci će biti čarobni. Na kraju će svako koljeno kleknuti i svaki će jezik priznati Emanuela.

Samuel je izabrao priliku Šaulove krunidbe za javno iznošenje vlastitih izvještaja. Kao Božji sluga, zauzimao je mjesto vrhovnog suca nacije, ali izbor kralja oslobodio je proroka političkog utjecaja i odgovornosti. Pozvao ih je kao cijeli narod da se izjasne je li on ikada od njih uzeo nešto što bi se moglo protumačiti kao mito, bilo što za što bi se u bilo kojem smislu riječi moglo reći da utječe na njegovu prosudbu ili odluku o njihovim stvarima. Narod je u jedan glas izjavio da je bio vjeran; a on je zauzvrat pozvao kralja i Svemogućeg suverena da posvjedoče ovoj izjavi naroda kao zaštitu protiv bilo čega što bi se ikada moglo reći protiv njega u budućnosti.

Državničko umijeće Mojsija i Samuela ističe se na stranicama povijesti kao plemeniti primjeri hrabrosti i vjernosti Bogu i narodu. Iako je istina da je malo, ako itko od Božjih svetaca ovog Evandeoskog doba zauzimalo ili zauzima položaje od posebnog političkog utjecaja, svejedno, ovdje izloženo načelo trebali bi cijeniti svi Božji sveci pod svim uvjetima. Slična načela vrijede i u kući, u obitelji. Svaki bi otac trebao biti u mogućnosti uputiti sličan apel svojoj obitelji u pogledu njegove plemenitosti namjere i časnosti u

ophođenju s njima. Trebali bi moći posvjedočiti da on nije bio sebičan ni u kojem smislu te riječi; da je bio vjeran svojoj odgovornosti kao muž i kao otac, nastojeći mudro koristiti prilike i odgovornosti koje su mu bile božanskim uređenjem, brinući se za one koji su bili pod njegovom zaštitom, provodeći svoj život u značajnoj mjeri u njihovom interesu i sigurno nikada protiv njihovih interesa. Svaka majka, svaki sin, svaka kći u obitelji treba na sličan način moći pozvati sučlanove obitelji da svjedoče njihovu vjernost, njihovu odanost. Tko bi bio lojalan u obitelji, bio bi lojalan i svom narodu, koji je samo veća obitelj. Iako je Samuel imao sinove, nije ih nastojao istaknuti za političku prednost. Njegova vjernost interesima Izraela prvenstveno je značila njegovu vjernost Bogu. Tako je uvijek s Božjim narodom. Ne smiju se pouzdati u vlastitu prosudbu samo u služenju svojoj obitelji. Oni trebaju tražiti mudrost odozgo; a to podrazumijeva molitvu i proučavanje učenja Svetoga pisma.

TEŠKA OPTUŽBA

U recima 6-12, prorok je opisao Božju vjernost izraelskom narodu i njihovu nezahvalnost zauzvrat. Podsjetio ih je da su Mojsije i Aron, ti plemeniti karakteri koji su im tako vjerno služili, bili od božanskog imenovanja; i da je njihov uspjeh bio zbog njihove vjernosti Gospodinu. Rekao je: „Sada, dakle, stanite mirno da mogu raspravljati s vama pred Gospodinom o svim pravednostima koje je Gospodin učinio vama i vašim ocima.” Ponavljao im je njihove grijehe idolopoklonstva, zaboravljanja Gospodnje naklonosti, i podsjetio ih da kazne nisu poslone na njih u ljutnji, nego u ljubavi, jer ih je Gospodin želio imati kao svoj narod, i jer su kazne bile potrebne za njihovo dobro. Spomenuo je imena niza istaknutih sudaca pod kojima ih je Gospodin blagoslovio i izvukao ih iz vlasti njihovih neprijatelja. Ovo je u potpunom skladu s naknadnim izjavama Gospodina o ovoj temi. Preko proroka Izaije, Gospodin podsjeća narod da je te neprijatelje upotrijebio kao „palicu gnjeva svoga” (Iza 10:5); i preko psalmiste podsjeća ih na to kako ih je očistio od njihovih nečistoća i vratio ih sebi, govoreći: „Moab je moj lonac.” (Psalam 108:9.) Tako je nekoliko stoljeća Izrael bio pod božanskim nadzorom, blagoslovljen u skladu sa Savezom koji je Bog sklopio s njima preko Mojsija, kada je između planina Ebal i Gerizim dao da im se izrekne blagoslov to bi bilo njihovo ako bi mu bili vjerni, i zlo koje bi ih zadesilo ako bi napustili Gospodina – zlo koje bi bilo ne samo osveta nego i sredstvo za čišćenje, s namjerom da ih izvuče iz njihovih zlih tendencija.

Izraelci nisu s pravom cijenili naklonost koju su uživali, radije su zaboravili, ignorirali Gospodina u svojim poslovima; i uzimajući svjetovnu mudrost o toj temi, zaključili su da njihove katastrofe nisu bile kazne

od Gospodina i prurušeni blagoslovi, već samo rezultat njihovog neuspjeha da budu organizirani kao kraljevstvo pod zemaljskim poglavarom. Ovo im je Samuel ispričao, rekavši: „Kad ste vidjeli da je Nahaš, kralj sinova Amonovih, došao protiv vas, rekli ste mi: Ne, nego kralj će vladati nad nama; kad je Gospodin vaš Bog bio vaš Kralj.”

Pala ljudska priroda je uglavnom ista u svim vremenima i na svim mjestima; i tako nalazimo da su među onima koji su imenovali ime Gospodina tijekom ovog Evandeoskog doba, postojale slične tendencije da previde Gospodina kao veliku Glavu Crkve, velikog zaštitnika njezinih interesa, velikog upravitelja njezinih poslova. Dva stoljeća Evandeoskog doba nisu prošla kada je svjetovni duh pozvao na veću organizaciju nego što je Gospodin uspostavio kroz Isusa i apostole. Prvo je to bio partizanski duh, pri čemu je narod u raznim krajevima tražio poglavarstvo za svoje biskupe, protivno uređenju koje je Gospodin za njih napravio. To je bio isti duh kojeg je apostol ukorio, rekavši: Dok govorite: Ja sam Pavlov, ja sam Apolonov, a ja Petrov, niste li tjelesni? Nije li ovaj sektaški duh dokaz da niste u ispravnom odnosu s Gospodinom? Pavao nije umro za tebe; ni Petar; kao ni Apolon. (1. Korinćanima 1:11-13.) Vaš Otkupitelj je jedina Glava koju treba priznati na ovaj određeni način. Iako Pavao, Apolon i Petar, i svi vjerni Gospodinovi mogu biti prepoznati i cijenjeni zbog njihova rada, mora se upamtiti da oni nisu ništa drugo doli Gospodinovi glasnogovornici i predstavnici, te da samo njega treba smatrati Glavom Crkve. Takve treba cijeniti samo ako su mu vjerni i odani. Više puta tijekom posljednjih trideset godina podsjetili smo Gospodinove vjerne na iskustvo Ivana na otoku Patmos. Kad je primio objavu božanskih stvari, pao je pred anđelom koji mu je te stvari pokazao, da mu se pokloni. Apostol Ivan je u određenoj mjeri predstavljao vjerne iz naroda Gospodnjeg na kraju ovoga doba. Još divnije stvari božanskog plana se otkrivaju; a neki bi mogli biti u opasnosti da obožavaju anđela preko kojega je poslano prosvjetljenje. Dobro je da svi upamte pouku danu u vezi s tim, u kojoj je anđeo Gospodnji prekorio sve što bi bilo u prirodi osobnog idolopoklonstva, govoreći: „Gledaj, nemoj to činiti: ja sam tvoj suslugar,...obožavaj Boga.” – Otk 19:10.

Taj isti duh napuštanja Boga kao stvarnog vladara i zaštitnika svih interesa njegovog naroda dodatno je naglašen u trećem stoljeću, kada je rivalstvo biskupa postalo izraženo, što je naposljetku dovelo do priznanja jednog od njih kao primasa ili pape. Gospodin se nije umiješao da spriječi uspostavljanje papinskih pogleda u Crkvi, kao što se nije umiješao ni da spriječi prirodni Izrael da izabere kralja. Iako su odabrali nerazborito i protivno božanskim uputama, Gospodin bi ipak bio milostiv prema onima koji bi nastojali zadržati njegov put čak i pod novim uređenjem. Bio bi vjeran, iako

njegov narod nije bio vjeran. On bi im i dalje činio sve što je moguće dobro, ali oni bi otkrili da su ti uvjeti koje su sami sebi postavili štetni za njihove bolje interese, i tako bi na kraju mogli naučiti lekciju u pogledu poštovanja Božje mudrosti i njene superiornosti u odnosu na mudrost i želje vlastitog palog suda.

Drugim riječima, budući da su Izraelci bili daleko bolji pod takvim vođama koje je Gospodin podizao s vremena na vrijeme – Mojsijem, Aronom, Još uom, Jerubaalom, Bedanom, Jeftahom i Samuelom – on bi ih, ipak, blagoslovio koliko god je to moguće prema njihovom tijeku prema novom aranžmanu koji su željeli. On bi nadjačao daljnja iskustva koja bi imali pod svojim kraljevima, kako bi iz njih mogli naučiti veliku lekciju u pogledu Božje mudrosti. Tako, također, u Duhovnom Izraelu, Gospodin doista nije napustio Izraelce, čak ni usred duhovnog Babilona; ali kao što je navedeno u prisposobi koja je prorekla sadašnje uvjete, Gospodin je rekao, Neka pšenica i kukolj rastu zajedno do žetve; u vrijeme žetve bit će odvajanje; tako sada Gospodin, još uvijek svjestan svojih pravih svetaca u Babilonu, šalje poziv: „Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne dobijete njezine pošasti.” (Otkrivenje 18:4.) Oni koji su željeli biti pod Gospodinovim vodstvom sačinjavali su malo stado, za čije je pastirstvo i brigu sam Gospodin uvijek bio odgovoran, šaljući pomoć i poruke s vremena na vrijeme preko podpastira koje nikad nisu prepoznali veliki sistemi, već samo oni koji su imali uho da čuju i pravo stanje srca da cijene poruku istine i milosti.

BOŽJA LJUBAV PREMA NJIMA NIJE UGAŠENA

Od redaka 13-18, prorok razmatra trenutnu situaciju naroda. Oni su odbacili Gospodina da bude njihov Kralj, ali on nije odbacio njih i nije to htio učiniti. Nisu odabrali najbolje, ali Gospodin ih u tome nije prekrizio. On je, dakle, pomazao njihovog kralja kao svog predstavnika, a njihovi će budući blagoslovi sada ovisiti o tome koliko će oni i njihov kralj istinski ostati u skladu s Gospodinom. Prema novom uređenju, zastupao ih je kralj po njihovom izboru, a grijeh s njegove strane, otklon od poslušnosti Gospodinu značio bi nacionalni grijeh, za koji bi narod kao i kralj bili kažnjeni; dok je prije, pod sucima koje je Gospodin podigao, ako je sudac bio pogrešan, on bio Gospodnji zastupnik i bio je kažnjen kao takav; i, ako bi narod bio neispravan, kazna je bila njihova. Stoga su se izložili velikom riziku pri odabiru predstavnika, stavljanju moći u njegove ruke, jer su slabost i sebičnost čovječanstva takve da bi onaj koji je tako uzvišen bio podložniji prekršiti božanske odredbe. U skladu s ovim, zapazite kako je Davidov grijeh bio

smatran nacionalnim grijehom i doveo je do nacionalne kazne. – 1. Ljet. 21:12-27.

Sažimajući prema Gospodinovim uputama, Samuel je dao znak da potkrijepi svoju izjavu da je njihovo pozivanje na kralja bilo odbacivanje Gospodina kao njihovog kralja i grijeh od strane naroda. Usred njihove žetve trebala bi biti grmljavinska oluja, pojava za koju se kaže da je vrlo rijetka u južnoj Palestini. Došavši odmah kao ispunjenje Samuelova predviđanja, privuklo je ljude, uvjerivši ih po prvi put da je njihov postupak za osudu i grijeh velike nezahvalnosti. Rekoše Samuelu: „Moli se za svoje slugе Gospodinu, Bogu svome, da ne umremo; jer smo svim svojim grijesima dodali ovo zlo, da tražimo kralja.”

GRIJEH NEZAHVALNOSTI

Čini se da je od svih zločina nezahvalnost jedan od najneoprostivijih, te je tako shvaćeno među svim ljudima i u svim vremenima. Likurg, veliki grčki zakonodavac i državnik, napisao je: „Možda ne donosim nikakav zakon koji bi kažnjavao nezahvalnost; to ostavljam bogovima da kazne.” Među Atenjanima, ako je rob, nakon što je oslobođen, bio osuđen zbog nezahvalnosti prema svom osloboditelju, bio je ponovno poslan natrag u ropstvo. Netko je napisao: „Zahvalnost je najljepši cvijet koji niče iz duše; a srce čovječje ne poznaje mirisnije.” Shakespeare je napisao:

„Ovo je bila najneljubaznija posjekotina od svih;
Jer kad ga je plemeniti Cezar vidio izbodenog,
Nezahvalnost, jača od izdajnikovih ruku,
Sasvim ga je pobijedila; a zatim mu je rasprsnula
moćno srce.”

Zahvalnost ne samo da je mirisni cvijet, već je urođena u duši svakog istinskog i plemenitog srca. Prihvaćajući ovaj standard, dužni smo zaključiti da je relativno mali broj članova ljudske obitelji plemenit u tom pogledu. Čini se da je čak i među Gospodnjim narodom zahvalnih relativno malo. Ovo se dobro slaže s apostolovom izjavom da među pozvanima „nema mnogo plemenitih – uglavnom slabe stvari ovoga svijeta.” (1. Kor. 1:26-29.) Ali ovo opisuje što smo bili kad smo bili pozvani. Tko će reći da među onima koji su prihvatili božanski poziv i postali sudionici božanskih milosti darovanih svim sinovima Božjim, začetima od Duha – tko će reći da će ovi ostati nezahvalni? Tko će reći da Božja milost ne bi imala preobražavajući utjecaj na njihova srca, tako da koliko god po prirodi bili nezahvalni, bili bi toliko promijenjeni milošću da bi zahvalnost bila jedan od glavnih elemenata njihovog stava?

Vjerujemo da je to istina; i da Gospodnji narod može u znatnoj mjeri mjeriti svoj duhovni rast i razvoj na ovaj način. Ako u sebi pronađu duh mrmljanja i prigovaranja

protiv Gospodina, to je siguran znak da su nezahvalni; jer znamo da je on vjeran, a vjera nam govori da je sigurno istina da sva životna iskustva koja su nam dopuštena dolaze rade za naše dobro. (Rim. 8:28.) Tko god ima ovu vjeru, može zahvaliti Gospodinu i može se radovati čak i kroz svoju kušnju i tugu. A ako imamo zahvalnost Bogu za njegove blagoslove i naklonosti, ako njegujemo istinsku plemenitost srca koje je potaknuto ljubavlju i cijenjenjem božanske brige, to će nas učiniti zahvalnima za sve stvari u životu i za sve one s kojima imamo kontakt. Cijenit ćemo njihove dobre osobine, čak i ako ne možemo podržati sve njihove smjerove postupanja; i tko god nam može učiniti dobrotu u najmanjoj mjeri mora imati našu zahvalnost, naše cijenjenje. Da, kod kršćana standard mora biti još viši od ovoga; jer ovo bi trebao biti svjetski standard; kao što je to naš Gospodin izrazio: „Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakva li vam je hvala? Jer i grešnici ljube one koji njih ljube. I ako dobro činite onima koji vama dobro čine, kakva li vam je hvala? Jer čak i grešnici to isto čine.” (Luka 6:32.) Standard za Gospodinov narod je još uvijek viši od standarda zahvalnosti, iako to mora uključivati. Naše mjerilo je dobronamjernost, oprost onima koji su se ogriješili o nas i koji lažno govore svako zlo protiv nas. Oni koji postignu ovaj stupanj sličnosti karaktera svome Gospodaru primaju dodatni blagoslov od njega srazmjerno, i naređeno im je da se raduju i budu veoma veseli, i da znaju da će imati nagradu na nebu.

Zahvalnost je stoga zaštitnička moć u našim srcima, tu da odbije sugestije zloga i zaustavi naš nesavršeni tjelesni um ako se pokuša nametnuti. Zahvalnost je blisko slična ljubavi; i gdje žive zajedno u srcu, malo je mjesta za Protivnika da dobije u svom poslu. Naprotiv, nezahvalnost označava sljepoću uma u pogledu pravde. To govori o niskom standardu karaktera, u kojem plodovi Duha Gospodnjeg nisu dobro razvijeni. Zasigurno bi u bilo kojem srcu u kojem je Božja ljubav bila „razlivena,” nezahvalnost prema njemu ili bilo kome bila nemoguća. Ali gdje nezahvalnost dobije uporište, ona priznaje svoje srodnike – sebičnost, ponos, gnjev, zlobu, mržnju, svađu, zle slutnje, klevete, ogovaranja i druge osobine koje Apostol nabroja kao „djela tijela i đavla”. Gospodinov posvećeni narod trebao bi svakodnevno pretraživati svoja srca radi bilo kakvih manifestacija sebičnosti ili nezahvalnosti, i trebao bi dobro paziti na rastući razvoj ljubavi i zahvalnosti i cijenjenja prema Darovatelju svega dobra, prema braći iz Domaćinstva vjere, da, prema svima s kojima imamo posla.

„NE DAO BOG DA SAGRIJEŠIM PROTIV GOSPODINA”

Nakon što je uvjerio Izraelce da se ne trebaju bojati Gospodina, da je on milostiv i da ako ga budu slijedili

vjerno pod kraljem ili na neki drugi način, sigurno ih nikada ne bi napustio, prorok nastavlja odgovarati na njihov upit glede njegove molitve za njih. Rekao je: „Što se mene tiče, ne daj Bože da zgriješim protiv Gospodina time što prestanem moliti za vas.” Kakav uzvišen karakter je tako predstavljen našem pogledu! Još je značajnije kada primijetimo da Samuel nije pripadao razdoblju Duha; da stoga nije imao sve prednosti koje mi, Gospodinov narod ovog Evandeoskog doba od Pedesetnice, uživamo, a ipak, nažalost! kako malo od Duhom začelih očituje ovaj duh, ovaj isti stupanj sličnosti s Gospodinovim karakterom i Duhom! U koliko bi se tjelesni um digao i rekao: Sada imaš kralja, prorekao sam ti da je to bio grijeh nezahvalnosti protiv Svemogućeg i protiv mene, sada idi svojim putem i vidi ne vrijedi li ono što sam ti rekao ostvariti, i da će ti biti gore.

Naprotiv, obratite pažnju na prorokove riječi. One pokazuju da je osjećao da ima dužnost prema narodu Izraela kao prema svojoj braći, bez obzira na to jesu li oni osjećali slično prema njemu ili ne. Iako su ga odbacili nakon njegove dugogodišnje vjerne službe, on ih je uvjerio da će se moliti za njih i uzeti u obzir njihovu najvišu dobrobit, te da će razmotriti stvar s najboljeg stajališta, naime: da je to dio njegove dužnosti, ako želi biti u skladu s Gospodinom, i da ne može učiniti ništa manje nego moliti za njih i tražiti njihovo svako dobro. Kako je s onima koji nas omalovažavaju? Da li je novi duh, novi um Krista, zadobio dovoljno uporišta u nama da kažemo kao Samuel, „Ne daj Bože da sagriješim protiv Gospodina i prestanem moliti za tebe.” Riječi našeg Učitelja upućuju nas čak i na to, i kažu, „Ljubite svoje neprijatelje,... molite za one koji vas zlostavljaju, da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima.” (Mat. 5:44,45.) O, da! Oni čija su srca puna ljubavi prema svojim neprijateljima, i puna ljubavi prema Domaćinstvu vjere, i iznad svega, puna ljubavi prema Gospodinu, oni bi doista bili izuzetno osjetljivi ako bi njihova srca zauzela bilo kakav stav u kojem ne bi tražili dobrobit drugih, i moleći se za njih. U takvim srcima ne bi bilo mjesta za ljutnju, gorčinu, svađu, zavist. U takvim je srcima Božja ljubav razlivena kao što je predstavljeno svetim uljem za pomazanje, pomazanjem od Svetoga, koje podmazuje sve osjećaje, uglađujući ne samo lice, već i jezik i srce; jer „usta govore ono čega je srce puno”, a gorka voda ne može poteći iz čistog izvora. – Luka 6:45; Jakovljeva 3:11.

„GOSPODIN JE UČINIO VELIKE STVARI ZA NAS”

Nakon što ih je uvjerio u svoje molitve u njihovo ime, Samuel je rekao da će ih nastaviti poučavati na dobar i ispravan način, te da će izvršiti sve svoje dužnosti prema njima onoliko koliko to njihov stav

srca dopušta. Zatim potiče riječima našeg Ključnog teksta: „Samo se bojte Gospodina i služite mu u istini svim svojim srcem; jer razmislite kako je velika djela učinio za vas.” Dobro je što uočimo razliku između vanjske službe i službe srca, uma, osjećaja. Vanjska služba koja ne izvire iz srca uskoro će nestati, bilo u nevolji ili blagostanju. Stoga se Gospodin uvijek obraća našim srcima: „Daj mi svoje srce.” (Izr. 23:26.) Sve dok je naše srce odano Gospodinu, ono će kontrolirati sve produkte života, jer će nas voditi da tražimo spoznaju Gospodnje volje u svemu. To će nas odvesti Gospodinu u molitvi. Odvest će nas do Riječi radi pouke i pomoći će nam u razumijevanju Riječi, dajući nam sve više i više duha zdravog uma.

Prorok nam daje pouku u izjavi: „Razmotrite kako je velike stvari učinio za vas.” O da! Općenito je teškoća u tome što su razmišljanja o ovim Božjim naklonostima istisnuta iz naših srca drugim razmatranjima, često sebičnima. Izraelci su prošli kroz nekoliko stoljeća božanskog vodstva pod sucima, a mi imamo relativno malo znanja o njihovom napretku tijekom tog vremena, povijest tog razdoblja bila je mnogo manje bogata od one koja je pratila njihovu organizaciju kao kraljevstva; ali možemo biti sigurni, ipak, da su njihovi duhovni interesi bili stvarno više unapređivani pod sucima nego pod kraljevima. Centralizacija vlasti ne znači uvijek veći blagoslov i napredak. Obično znači manje u individualnosti i osobnom napretku. Slično stanje stvari primjećuje se i u povijesti Crkve. Nemamo nikakvu povijest o tom razdoblju koje je slijedilo nakon apostolskih dana više od jednog stoljeća, iz istog razloga iz kojeg nemamo nikakvu povijest u pogledu prave Crkve, koju ljudi ne priznaju. „Svijet nas ne poznaje.” Da je vladavina sudaca bila nadmoćnija od vladavine kraljeva vidljivo je iz Gospodinova obećanja Izraelu: „Vratit ću tvoje suce kao prije i tvoje savjetnike kao na početku.” (Izaija 1:26.) Zakonodavci kao i prvi bit će veći od Mojsija – Krist, Glava i Tijelo. Suci kao i na početku bit će Drevni Dostojnici, s punim autoritetom kao proroci ili učitelji i suci među ljudima, pod nadzorom Emanuelovog nebeskog Kraljevstva.

Samuel je apelirao na tjelesni Izrael da se sjeti velikih stvari koje je Bog učinio za njih, kao temelj za zahvalnost i vjernost – njihovo izbavljenje iz Egipta, njihovo vodstvo kroz pustinju i njihov ulazak u zemlju Izrael; ali ako ove riječi primijenimo na Duhovni Izrael, s kojom većom snagom one dolaze k nama! Gospodin nas je izbavio iz egipatskog ropstva, ropstva grijeha i smrti. Izveo nas je iz tame u svoje čudesno svjetlo. On nije samo podigao naše noge iz užasne

jame i gline, već ih je postavio na Stijenu, Krista Isusa; da, više! novu pjesmu stavio je u naša usta, dobrotu Boga našega. On ne samo da nam je oprostio grijeh, već nas je prihvatio u Isusu i pozvao nas na sunasljedstvo s Kristom. On ne samo da nam je dao izvanredno velika i dragocjena obećanja da razveseli naša srca na putovanju pustinjom, već čuva za nas stvari koje su izvanredno velike i dragocjene, što nam je dao naslutiti ili predokusiti kroz Duha Svetoga, zalag našeg nasljedstva.

Tko je u srcu zahvalan Gospodinu za ove blagoslove, tko cijeni i zahvaljuje, ne bi li doista tražio služiti Gospodinu u istini svim svojim srcem! Tko bi takvog stava uma, propustio sjetiti se Gospodinove Riječi i potražiti božansku pomoć u ispunjavanju njezinih zahtjeva, sjećajući se izjave: „Ako me ljubite, držite moje zapovijedi.” Takvima se svakodnevno zapovijedi Gospodnje povećavaju, proširuju. Svaki dan vidi nove sile, nova značenja u tim zapovijedima. Ako je zahvalan, ako cijeni Gospodnju providnost prema njemu u prošlosti, dubina značenja Božjih zapovijedi ne bi mu bila teška; nego on će se i dalje radovati nastavljajući dan za danom u skladu s riječima našeg Gospodina, „Slast mi je vršiti tvoju volju, Bože moj; tvoj je zakon zapisan u mom srcu.” Tako će biti i kod nas. Kao što apostol kaže, vršit ćemo njegove zapovijedi, i one nam neće biti teške, i to će nam biti dokaz da volimo Boga i da smo od njega ljubljeni, i budući da smo zapečaćeni, sve više utisnuti njegovim Duhom, duhom istine. – 1. Ivanova 5:2,3.

„BIT ĆETE PROŽETI”

Naravno da postoji alternativa. Oni koji ne ulaze u Gospodinovu službu istine, svim svojim srcem, oni koji neprestano i opetovano ne razmatraju koliko je velike stvari Bog učinio za njih, oni koji ne cijene njegovu dobrotu i kivni su na njegovo uređenje i vodstvo, bit će smatrani od njega kao zli i kao nepodobni za veličanstvene stvari koje čuva za vjerne. Gospodin se pobrinuo za oprost svih naših naslijeđenih nesavršenosti i slabosti, i također se pobrinuo za naš rast u milosti, znanju i ljubavi. Dok je voljan pokriti naše mane pred svojim očima zaslugama dragocjene krvi, inzistira da mi pod tim savezom razvijemo karakter koji je on ocrtao i pokazao primjerom, karakter čija je ljubav srž, i on odbacuje one koji odbijaju doći do ovog standarda savršene ljubavi, ili odbijaju sve pripreme božanske milosti; jer Očev prijedlog nije pridružiti se njegovom Sinu u slavi bilo kome osim onima koji će biti kopije njegova karaktera. To je on predodredio. – Rim. 8:29.

„UČINI LA JE ŠTO JE MOGLA”

Gozba je bila organizirana u Simonovoj kući, i dok su sjedili za stolom, žena je došla i šutke stajala unutar otvorenih vrata – Blizu je pritisnula uz svoje pulsirajuće srce kutiju od alabastera od najčišćeg narda, skupog, rijetkog, koju je držala. Sa skromnim strahom, Bojala se privući radoznale poglede onih unutra, A ipak je njezin voljeni Prijatelj bio tu, njezin Gospodar, Gospodin. Čudesnom intuicijom naslutila je da bi joj ovo mogla biti posljednja, jedina prilika da pokaže svoju ljubav; Pomislila je na sve što je učinio za nju, na svete sate koje je provela zanesena pred njegovim nogama, ne obazirući se na sve drugo, Kako bi samo mogla čuti te riječi Istine, te riječi Života. Pomislila je na onaj mračni čas kad je Lazar ležao u grobu i kako joj je pretvorio noć u dan, njezin plač u radost. Njezino je svijetlo lice pocrvenjelo, s dubljom zahvalnošću njezine su čiste oči sjale. Brzim, laganim korakom prešla je prepunu sobu. Hrabro se susrela s tim upitnim očima (jer će ljubav naći put stazama kojima lavovi strahuju kročiti); drhtavim rukama slomila je pečat i izlila dragocjeni sadržaj kutije na noge svoga Spasitelja, I sva je kuća bila ispunjena mirisom divnim i slatkim. Nije mogla govoriti, odanost njezina srca bila je preduboka, suze su joj tiho padale, dok je uzimala svoj najveći ukras, svoju dugu i svilenu kosu i brisala njegova sveta stopala, – kad je iznenada grubi glas prekinuo zlatnu tišinu riječima: „Kakav gubitak! ovo se moglo skupo prodati, da se nahrane siromašni!” Niže je sagnula glavu – Njoj se to činilo tako značajnim darom za ljubav tako sjajnim za napraviti! Opet je prostorijom odjeknuo glas njezina blagoslovljenog Gospodina. (Ustao je napola i nježno

položio ruku na njezinu kosu) – I kako je oduševilo njezino klonulo srce kad ga je čulo kako slatko govori: „Nemoj je koriti, jer je učinila dobro djelo, učinila je što je mogla; Prije toga, da me pomaže za moj pogreb ona je stigla, I o ovom njezinom djelu ljubavi kroz vjekove će se govoriti!”

* * *

Koliko često otkako sam prvi put pročitao priču o ovom svecu iz davnine, Moje vlastito jadno srce je gorjelo žarkom, čežnjom, dubokom željom, Da sam tako mogao služiti svome Gospodinu i Kralju – „Najbolji od deset tisuća, potpuno ljupki.” A sada, shvatiti – Oh! dragocjena misao, nije prekasno, još uvijek mogu izliti neprocjenjivu pomast ljubavi na „članove” njegovih stopala! Dragi Bože, molim se, Oh! pomoz mi da žrtvenom rukom razbijem Pečat Sebe, i izlijem skrivene mirise moga srca Na tvoje „Noge!” Oh! dopusti mi da provodim dane i noći u mucu, Da bih, slučajno, mogao spasiti od bespotrebnog lutanja, i pomoći Da ih držim na uskom putu koji vodi u svjetlo i život. Oh! dopusti mi da u njihove drhtave ruke položim ružu ljubavi, Čisto i sveto nadahnuće ljljljana na njihove grudi! Dragi Učitelju, dopusti mi da kleknem s njima u mračnom Getsemaniju; Oh! pomoz mi da hrabro stojim i krotko podnosim poruge i podrugivanja okrutnih, podrugljivih jezika! Oh! mogu li računati bez cijene, čak i sam život, prevelik da bi služio, blagoslovio, utješio tvoja draga „Stopala,” I kada je prolivena posljednja kap odanosti mog srca, Oh! mogu li čuti tvoj slatki glas kako govori: 'Učinila je što je mogla!' – GW Seibert. – Travanj, 1908.

